

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

II

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἔς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὀσσάκις ἀμφοτέρωι
ἥλιον ἐν λέσχη κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν που,
ξεῖν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή,
5 αἰ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
ἀρπακτῆς Αἴδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

IV

Μὴ χαίρειν εἶπης με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἴσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ τὸ μὴ σὲ γελαῖν.

V

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί), τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;
'τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Αἴδη.'

VI

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, πάλαι τέρας· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλος ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
5 εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὔλος ἐρέσσων
ποσσὶν ἴν' ὡσπὶ ἔργω τοῦνομα συμφέρεται,
ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἄρσινόη,
μηδὲ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
10 τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλά
ρέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

IX

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὀδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσόν
 τὸν τεὸν οὐχ αὐτῆ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
 ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὖνομα καιρόν
 φθέγγονται, κείνου δ' Ἑλλάς ἀεὶ σοφίην.

XII

Ἦν δίζη Τιμαρχὸν ἐν Ἄϊδος, ὄφρα πύθῃαι
 ἢ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσσαι,
 δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἷα πατρός
 Πανσανίου· δῆεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

XIII

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων
 'Θῆρις Ἀρισταίου Κρής' ἐπ' ἐμοὶ δολιχός.

XV

Ἦ ρ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; 'εἰ τὸν Ἀρίμμα
 τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.'
 ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; 'πολὺ σκότος.' αἱ δ' ἄνοδοι τί;
 'ψεῦδος.' ὃ δὲ Πλούτων; 'μῦθος.' ἀπωλόμεθα.
 5 'οὗτος ἐμὸς λόγος ὑμῖν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἠδύν
 βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἶν Ἄϊδη.'

XIX

Ἦφελε μῆδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδew Σώπολιν ἐστένομεν.
 νῦν δ' ὃ μὲν εἶν ἀλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὖνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

XXI

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
 ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

XXIII

Ὅστις ἔμδν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.

εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μὲν κοτε πατρίδος ὅπλων
ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης.

5 [οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
†ἄχρι βίου† πολιοῦς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.]

XXV

Εἶπας Ἑῆλιε χαῖρε· Κλεόμβροτος ὠμβρακιώτης
ἦλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Αἶδην,
ἄξιον οὐδὲν ἰδῶν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
ἔν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

XXVI

Ἑρως Αἰετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἴδρυμαι μικρῶ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ †ἰπέιω
θυμωθεὶς πεζὸν κάμῃ παρωκίσατο.

XXVII

Ὠμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μήποτ' ἐκείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
ὦμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα τοὺς ἐν ἔρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἔς ἀθανάτων.
5 νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεται πυρί, τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

XXIX

Ἑσιόδου τό τ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ
ρήσιες, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

XXX

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
 χαίρω, τίς πολλοὺς ὦδε καὶ ὦδε φέρει·
 μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
 πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.

5 Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός – ἀλλὰ πρὶν εἶπεῖν
 τοῦτο σαφῶς, Ἦχώ φησί τις· ‘ἄλλος ἔχει.’

XXXII

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν τάλαν, οὐ μὰ τὸν ὄξυν
 ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σκέτλιε, ποῦ γέγονας;
 ὅστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες· ἦ ῥά σε δαίμων
 οὐμὸς ἔχει, χαλεπῆ δ' ἦντεο θευμορίη;

5 ἔγνων· Εὐξίθεός σε συνήρπασε, καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
 τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXIII

Ὠγρευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγῶν
 διφᾶ καὶ πάσης ἵχνια δορκαλίδος
 στίβη καὶ νιφετῷ κεχημένος· ἦν δέ τις εἶπη
 ‘τῆ, τόδε βέβληται θηρίον’, οὐκ ἔλαβεν.

5 χούμους ἔρωσ τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπέταται.

XXXIV

Οἶδ' ὅτι μευ πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλά, Μένιππε,
 μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοῦμὸν ὄνειρον ἐμοί.
 ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων·
 ναὶ φίλε, τῶν παρὰ σεῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

XXXVIII

Ὁ Λύκτιος Μενίτας
 τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειῶν
 ἔθηκε· 'τῆ, κέρας τοι
 δίδωμι καὶ φαρέτρην,
 5 Σάραπι· τοὺς δ' ὄϊστούς
 ἔχουσιν Ἑσπερῖται.'

XL

Δήμητρι τῆ Πυλαίῃ,
 τῆ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
 Ἄκρισιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
 καὶ τῆ κάτω θυγατρί
 τὰ δῶρα Τιμόδημος
 εἶσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

XLI

Ἴερέη Δήμητρος ἐγὼ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων,
 ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
 ἡ γρηῦς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἦνο . . .
 πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.
 5 καὶ μοι τέκν' ἐγένοντο δύο ἄρσενά, κῆπέμυσα κείνων
 εὐγῆρως ἐνὶ χερσίν· ἔρπε χαίρων.